

Arrest

nr. 66821 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GUILLAUME, die loco advocaat S. KLOK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 28 april 1972 in de Armeense plaats Bert. Op 20 juni 1997 huwde u op officiële wijze met M.V. {...} (meisjesnaam: O. {...}) (O.V. xxxxxx) in de Armeense hoofdstad Jerevan. In 1999 verliet u Armenië samen met uw gezin, in de eerste plaats omwille van de medische toestand van uw vrouw, die aan de Jerevanziekte lijdt, anderzijds omwille van zakelijke problemen. U had namelijk een eigen zaak die deel uitmaakte van een grotere onderneming. U was met de directeur van deze onderneming overeengekomen dat u uw zaak zou privatiseren. De directeur werd echter ontslagen vooraleer de overname rond was en de nieuwe

directeur privatiseerde uw zaak in zijn eigen naam. U probeerde uw zaak terug te krijgen, maar werd fysiek lastiggevallen en bedreigd. Mede daarom, maar voornamelijk omwille van de precare medische toestand van uw vrouw, vertrokken jullie naar Moskou, waar jullie zich onmiddellijk lieten registreren. In februari 2008 verwierven jullie er het Russische staatsburgerschap. Hiertoe dienden jullie in Rusland wel afstand te doen van jullie Armeense staatsburgerschap. Uw vertrek uit Moskou was het gevolg van een opeenstapeling van problemen die u en uw gezinsleden doormaakten omwille van jullie Armeense origine. In 2007 werd uw vrouw getroffen door een acute allergieaanval. U bracht haar daarom naar het districtsziekenhuis van Voiskovski, maar men weigerde haar daar te behandelen, mogelijk omwille van haar etnische origine. In 2009 vond er een incident plaats in de school van uw dochter. Een Georgische jongen werd door skinheads hard in elkaar geslagen. Uw dochter was hierdoor zo erg onder de indruk dat ze weigerde naar school te gaan, waardoor ze een jaar lang thuis onderricht moest worden. Het volgende jaar ging uw dochter opnieuw naar school, maar na anderhalve maand hield ze het voor bekeken omdat ze gepest werd omwille van haar afkomst. Nog in 2009 werd u in de metro zelf door skinheads in elkaar geslagen. U kon uiteindelijk ontkomen, maar hield er wel twee gebroken ribben, blauwe plekken en een kapotte lip aan over. Op 12 december 2010 vielen skinheads jullie appartementsgebouw binnen. Ze probeerden de deur van jullie appartement te forceren en dreigden ermee jullie te vermoorden. Korte tijd later weerklonken er echter politiesirenes, waardoor ze het op een lopen zetten. Na dit incident belde u een vriend op, die jullie overbracht naar zijn buitenverblijf in Podmoskovje. Daar verbleven jullie tot aan jullie vertrek. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 20 december 2010. Vanuit de regio Moskou reisde u samen met uw gezin via Belarus, Polen, Duitsland en Nederland met een personenauto naar België, dat u bereikte op 22 december 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omdat u en de rest van uw gezin in Moskou verschillende problemen kenden omwille van jullie Armeense origine. Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u in Rusland geen enkele poging hebt ondernomen om uw problemen kenbaar te maken en hulp te verkrijgen van de Russische autoriteiten, niettemin u sinds 1999 officieel in Moskou geregistreerd was en u sinds februari 2008 het Russische staatsburgerschap bezit. Zo verklaarde u dat u uw vrouw in 2007 naar het districtsziekenhuis van Voikovski bracht omwille van een acute allergieaanval. Het ziekenhuispersoneel weigerde haar echter medische zorgen te verlenen, waarschijnlijk omwille van haar Armeense origine. De volgende dag liet u haar daarom noodgedwongen verzorgen in een privé-ziekenhuis (CGVS, p. 18-19). U hebt echter nooit klacht ingediend tegen het districtsziekenhuis (CGVS, p. 19). Voorts gaf u aan dat uw dochter een jaar lang van school weg bleef omdat ze zo aangedaan was doordat skinheads een Georgische medeleerling in elkaar geslagen hadden. Toen ze na een jaar thuisonderricht naar school terugkeerde, werd ze gepest omwille van haar afkomst. Na anderhalve maand weigerde ze daarom opnieuw naar school te gaan (CGVS, p. 16-17). U heeft echter geen enkele actie ondernomen tegen het pestgedrag waarvan uw dochter het slachtoffer werd (CGVS, p. 17). Daarnaast vertelde u dat u in 2009 in de metro door skinheads in elkaar geslagen werd. U kon uiteindelijk ontkomen, maar hield aan deze aanval twee gebroken ribben, blauwe plekken en een kapotte lip over (CGVS, p. 15-16). Naar aanleiding van dit incident en de verwondingen die u eraan overhield, heeft u echter nooit een dokter geraadpleegd en diende u geen klacht in bij de politie (CGVS, p. 16). U liet na klacht in te dienen omdat uw neef in 2000 eveneens door skinheads in elkaar geslagen werd, waarna hij invalide werd, en de daders ondanks uw aangifte bij de politie nooit gevonden werden (CGVS, p. 14-15 en 16). Dit argument is echter niet afdoende aangezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat de politie weldegelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de daders, meer bepaald gedurende een volledig jaar (CGVS, p. 15). Gelet op uw verklaring dat u jurist van beroep was (CGVS, p. 17) en het zwaarwichtige karakter van internationale bescherming kon echter redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst enige stappen ondernomen zou hebben om uw problemen kenbaar te maken en hulp te verkrijgen van uw autoriteiten, wat in casu niet het geval was. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat u over een intern vluchtalternatief in de Russische Federatie beschikt. Zo hebt u zelf een tante in de Russische regio Rostov, die eveneens het Russische staatsburgerschap bezit (CGVS, p. 19). Bovendien woont uw schoonmoeder in de Russische stad Novosibirsk, waar zij volgens de verklaringen van uw vrouw geen problemen kent (CGVS vrouw, p. 5 en 11). Daar u geen enkele reden aanhaalde waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen (CGVS, p. 20), heeft u weldegelijk een intern vluchtalternatief voorhanden. Daar komt nog bij dat u verklaarde dat u sinds februari 2008 het Russische staatsburgerschap bezit. Hiertoe diende u in Rusland afstand te doen van uw Armeens staatsburgerschap (CGVS, p. 4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de Armeense autoriteiten de dubbele nationaliteit erkennen indien het gaat om de Armeense en Russische nationaliteit, tenzij u in Armenië officieel afstand zou hebben gedaan van uw Armeens staatsburgerschap. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u in Armenië nooit afstand deed van

uw staatsburgerschap (CGVS, p. 4), zodat besloten dient te worden dat u ook nog steeds het Armeense staatsburgerschap bezit. Bijgevolg beschikt u naast een intern vluchtalternatief in de Russische Federatie ook over een vluchtalternatief in Armenië. Uw argumentatie als zou u echter niet naar Armenië kunnen terugkeren omwille van de ziekte van uw vrouw, meer bepaald de Jerevanziekte (CGVs, p. 19), alsook de medische toestand van uw dochter, die in 2004 tijdens een vakantie in Armenië astma kreeg (CGVS, p. 19-20), is niet afdoende. Het betreft hier immers louter medische redenen die geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Terloops zij opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is door een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit de regio Moskou met een personenwagen via Belarus, Polen, Duitsland en Nederland naar België was gereisd (CGVS, p. 12). U reisde met uw eigen internationaal Russisch paspoort zonder visum (of zonder op de hoogte te zijn geweest van het feit of uw internationaal paspoort al dan niet een visum bevatte) en zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 10-11 en verklaring DVZ, vraag 22, 23 en 24). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de kans bestaat om grondig te worden uitgevraagd over uw identiteit en het doel van uw reis. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum (of zonder op de hoogte te zijn geweest van een eventueel visum) en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het samen met uw binnenlands Russisch paspoort bij de smokkelaar was achtergebleven als onderpand voor de onbetaalde schuld (CGVS, p. 10-11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte, rijbewijs, sportboekje en diploma's, een attest aangaande kinderbijslag en de geboorteaktes van uw kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte en rijbewijs alsook de geboorteaktes van uw kinderen en het attest aangaande kinderbijslag, bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw diploma's en uw sportboekje bevatten louter informatie met betrekking tot respectievelijk uw opleiding en sportieve loopbaan, die evenmin betwist worden. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, M. V. {...} (O.V. xxxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn; u werd geboren op 24 november 1978 in de Armeense hoofdstad Jerevan. Op 20 juni 1997 huwde u op officiële wijze met V.V. {...} (O.V. xxxxxxx) in Jerevan. In 1999 verliet u Armenië samen met uw gezin, enerzijds omwille van uw eigen medische problemen, u lijdt immers sinds uw jeugd aan de Jerevanziekte, anderszijds omwille van de zakelijke problemen van uw man. Jullie gingen naar Moskou, waar jullie zich onmiddellijk lieten registreren. Daar kregen jullie echter problemen met skinheads omwille van jullie etnische origine. In februari 2009 werd uw man in de metro door skinheads in elkaar geslagen. Datzelfde jaar werd in de school van uw dochter een Georgische leerling door skinheads in elkaar geslagen. Uw dochter was hierdoor zo aangedaan dat ze anderhalf jaar lang niet meer naar school wilde gaan. Op 12 december 2010 vielen skinheads jullie appartementsgebouw binnen. Ze klopten luid op de deur van jullie

appartement en schreeuwden dat ze jullie allemaal zouden vermoorden aangezien Rusland voor de Russen is. Hierna besloten jullie dat jullie uit Moskou moesten vertrekken. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 20 december 2010. Vanuit Moskou reisde u samen met uw gezin met een personenwagen naar België, dat u bereikte op 22 december 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 10). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, V.V. {...} (O.V. xxxxxxx), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, V.V. {...} (O.V. xxxxxxx), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt: "{.}." De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte en studentenkaart, de geboorteaktes van uw kinderen en een attest aangaande kinderbijslag) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen alsook het attest aangaande kinderbijslag bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de problemen die u en uw gezin in de Russische Federatie gekend zouden hebben. Uw studentenkaart bevat louter informatie met betrekking tot uw opleiding, die evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de Vluchtelingenconventie. Verzoekers betogen dat zij wel degelijk onder de definitie van vluchteling vallen en verwijzen naar persberichten over racistische uitlatingen van Russen ten aanzien van Russen met een andere etnische origine. Verzoekers verwijten de verwerende partij dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden.

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er vervolgens op dat het louter verwijzen naar een algemene situatie geenszins voldoende is om aan te tonen dat verzoekers een reëel risico lopen om vervolgd te worden in hun herkomstland. Dit risico dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partijen, in het licht van het geheel van de concrete motieven van de bestreden beslissingen, in gebreke blijven. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van hun asielaanvraag. *In casu*

concludeerde de commissaris-generaal dat verzoekers hun vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt, doordat zij vooreerst nooit stappen hebben ondernomen om klacht in te dienen bij de Russische autoriteiten inzake de slagen en verwondingen en het bezoek van skinheads bij hun appartement, of om klacht in te dienen tegen het districtsziekenhuis voor de weigering om verzoekster te behandelen of bij de school van hun dochter wegens pestgedrag. Vervolgens oordeelde de verwerende partij dat verzoekers zowel een intern vluchtalternatief hadden bij verschillende familieleden in de Russische federatie als dat zij terug konden gaan naar Armenië. Tenslotte oordeelde de verwerende partij dat hun verklaringen omtrent hun reisroute ongeloofwaardig zijn. Een eenvoudige verwijzing naar persberichten en een algemene omschrijving van de situatie van Russen met een andere origine in Rusland, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Dit klemt des te meer nu uit lezing van één van de persberichten die verzoekers naar voren brengen *“Russian ethnic riots: Hundreds arrested in Moscow”*, blijkt dat de politie in Rusland wel degelijk optreedt om etnisch geweld te verhinderen zodat de Raad niet inziet hoe dergelijke berichten de concrete motieven van de bestreden beslissing onderuit zou kunnen halen. Integendeel, deze berichten bevestigen eerder de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond niet te kunnen rekenen op de bescherming van hun nationale autoriteiten.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen het volgende:

“Doordat het Commissariaat-Generaal stelt dat verzoekers in Rusland zelf geen enkele poging ondernomen hebben om hun problemen kenbaar te maken(1), zij over een intern vluchtalternatief zouden beschikken(2), zij over een dubbele nationaliteit zouden beschikken(3), en dat tot slot hun vluchtrelaas ‘weinig aannemelijk is’, wordt de motiveringsplicht manifest geschonden.

Terwijl:

1. geen poging ondernomen op hun problemen kenbaar te maken: De houding van de politiediensten blijkt uit talrijke persberichten: regeringsgezinde en/of corrupte politiediensten nemen klachten van deze aard niet ernstig nemen, laat staan dat ze onderzocht worden. Tot slot wensten verzoekers in eerste instantie uiteraard in Rusland te blijven. Om die redenen werd voor de eerste feiten nooit klacht neergelegd. Enkel na de meest recente dreiging met het bezoek van de skinheads in hun appartement en de voorafgaande manifestaties van verschillende duizenden mensen die scandeerden ‘Rusland voor de Russen’ e.d.m. zagen verzoekers geen uitweg meer en besloten zij onmiddellijke te vertrekken, zonder klacht neer te leggen voor deze feiten, zij ervoeren onmiddellijke dreiging. Verweerder is niet ingegaan op de meest recente ontwikkelingen en de opflakking van racistische geweld in Rusland, hoewel dit duidelijk ter sprake is gebracht door verzoekers tijdens hun verhoor! Op grond van dit gegeven kan de beslissing tot weigering van statuut van vluchteling niet gemotiveerd worden.

2. intern vluchtalternatief Verzoekers beschikten hoegenaamd niet over een intern vluchtalternatief. Zowel de tante als de schoonmoeder die tevens in Rusland verblijven, respectievelijk in de regio Rostov en Novosibirsk, kennen geen problemen met racisme. Echter zij zijn volledig blank en zien er ‘Russisch’ uit. Verzoeker en zijn gezinsleden echter zien er ‘Armeens’ uit, of worden in Rusland ondergebracht als ‘Turkije-types’, donkere huid en donkere ogen. Ook op deze plaatsen waarvan verweerder meent dat ze een intern vluchtalternatief vormen in Rusland zouden verzoekers bijgevolg worden gediscrimineerd, zeker naar aanleiding van de recente gebeurtenissen zijnde de opflakkingen van racistisch geweld. Bijgevolg kan evenmin op grond van dit gegeven de weigeringsbeslissing worden gemotiveerd.

3. dubbele nationaliteit Verzoekers verklaarden enkel het Russische staatsburgerschap te bezitten. Zij dienden hiertoe in Rusland afstand te doen van hun Armeens staatsburgerschap. Verweerder motiveert dat Armenië de dubbele nationaliteit zou erkennen indien het zou gaan om de Armeense en de Russische nationaliteit. Dit wordt door verzoekers niet ontkend, doch doet niets ter zake: immers deze dubbele nationaliteit wordt door Rusland niet erkend, zodat verzoekers uitdrukkelijk afstand dienden te doen van hun Armeense nationaliteit, alvorens zij de Russische nationaliteit konden verkrijgen. Verzoekers deden uitdrukkelijk afstand van hun Armeens staatsburgerschap zoals blijkt uit de thans bijgebrachte stukken. Op grond van een zogenaamd vluchtalternatief naar Armenië kan de weigeringsbeslissing bijgevolg niet worden gemotiveerd!

4. vluchtrelaas Verweerder verklaart dienaangaande dat de verklaring van verzoekers aangaande dit vluchtrelaas ‘weinig aannemelijk’ is. Echter verzoekers vertellen beiden onafhankelijk van elkaar exact hetzelfde. Bovendien werden zij aan de grens met Wit-Rusland en Polen gecontroleerd maar deed hun smokkelaar steeds het nodige. Er

bestaat geen reden om aan de waarachtigheid van deze verklaringen te twifelen. Het feit dat het vluchtrelaas weinig aannemelijk is, betekent uiteraard niet dat het onjuist of ongeloofwaardig is. Ook hier werd de motiveringsplicht geschonden."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. Waar verzoekers het motief betwisten waarin gesteld wordt dat zij nooit een poging hebben ondernomen om een klacht in te dienen, wijst de Raad erop dat, vooraleer beroep te doen op internationale bescherming, van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij eerst alle interne middelen om bescherming te krijgen heeft uitgeput. Het betoog van verzoekers dat de politiediensten hun klacht niet ernstig zouden nemen, laat staan dat ze onderzocht zou worden, acht de Raad niet aannemelijk. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekers zelf dat een neef van eerste verzoeker *wel* een klacht heeft ingediend voor gelijkaardige geweldplegingen en dat deze klacht *wel* degelijk werd onderzocht (gehoorverslag CGVS man, stuk 3, p. 15). Bovendien verklaarde eerste verzoeker tijdens zijn gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken dat de skinheads wegvluchtten toen een politievoertuig aankwam (vragenlijst man, stuk 9, p. 2) en stelde hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat waarschijnlijk één van zijn burens of iemand van de Russische burens de politie had gebeld vanwege het bezoek van de skinheads en dat een politieauto naar het appartementsgebouw is gekomen (gehoorverslag CGVS man, stuk 3, p. 14) zodat ook uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat de Russische autoriteiten optraden of alleszins reageerden bij dergelijke voorvallen. Ook het argument van verzoekers dat zij geen klacht hebben ingediend omdat zij in Rusland wouden blijven is niet plausibel en strookt bovendien niet met hun handelswijze. Immers, juist omwille van het feit dat verzoekers nagelaten hebben bescherming te zoeken bij hun nationale autoriteiten en onmiddellijk gekozen hebben voor de internationale piste, hebben zij Rusland verlaten, daar waar hun opzet volgens eigen zeggen juist erin bestond om in Rusland te blijven. Indien verzoekers werkelijk de intentie hadden in Rusland te blijven, is het logisch dat zij eerst stappen ondernemen bij de Russische autoriteiten om bescherming te verkrijgen. Ook het betoog dat zij na het bezoek van de skinheads onmiddellijke dreiging voelden en derhalve onmiddellijk zijn vertrokken, doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers, nu blijkt dat zij volgens hun verklaringen reeds geruime tijd problemen ondervonden, desondanks nagelaten hebben de bescherming in te roepen van hun nationale autoriteiten.

Uit grondige lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt voorts dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekers en dat hij omstandig motiveert waarom van verzoekers verwacht kon worden dat zij eerst enige stappen ondernomen zouden hebben om hun problemen kenbaar te maken bij de Russische autoriteiten. Uit de bespreking hoger blijkt dat de Raad deze motivering pertinent en draagkrachtig bevindt en dat verzoekers er niet in slagen deze vaststellingen te weerleggen. Het betoog van verzoekers dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de door hen tijdens het gehoor aangehaalde ontwikkelingen en opflakkingen van racistisch geweld in Rusland, is niet ernstig. De Raad wijst op de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt waarom van verzoekers verwacht kan worden dat zij eerst bescherming zouden gezocht hebben bij hun nationale autoriteiten. Immers, zoals reeds gesteld, blijkt geenszins dat de Russische autoriteiten geen bescherming zouden willen of kunnen geboden hebben. Verzoekers verklaringen zoals in voorgaande paragraaf aangehaald wijzen immers eerder op het tegendeel.

2.2.4. Inzake verzoekers kritiek op het motief aangaande het intern vluchtalternatief, wijst de Raad erop dat artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er *"geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft"*.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij verschillende Armeense familieleden hebben die ook binnen de Russische Federatie verblijven en waarvan verzoekers tevens verklaarden dat zij geen problemen kennen met racisme (Gehoorverslag CGVS vrouw, p 5-6 en 11; Gehoorverslag CGVS man, stuk 3, p. 19). Waar verzoekers in hun verzoekschrift poneren in tegenstelling tot hun familieleden *wel* degelijk elders in de Russische Federatie problemen te zullen ondervinden vanwege hun fysieke kenmerken, wijst de Raad erop dat dit een *post factum* argument betreft dat geenszins kan overtuigen. Uit lezing van

de gehoorverslagen blijkt vooreerst niet dat verzoekers gewag gemaakt hebben over dit verschil in huidskleur en kleur van ogen en de invloed hiervan op mogelijke discriminatie en racisme. Bovendien betreffen de andere familieleden de moeder van tweede verzoekster en de tante van eerste verzoeker zodat er van kan uitgegaan worden dat, gezien de familiale band, verzoekers min of meer gelijkaardige fysieke kenmerken vertonen als hun respectievelijke moeder en tante dewelke volgens hun verklaringen geen discriminatoire problemen ondervinden in de Russische Federatie.

2.2.5. Waar verzoekers opwerpen dat het motief van de dubbele nationaliteit niet kan worden weerhouden daar Rusland, in tegenstelling tot Armenië, de dubbele nationaliteit niet erkent, wijst de Raad erop dat verzoekers kritiek volledig voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt inzake de mogelijkheid om terug te keren naar Armenië immers gesteld dat de Armeense overheid de dubbele nationaliteit erkent, voorzover het gaat om de Russische en de Armeense en er geen officieel afstand is gedaan van de Armeense nationaliteit *in* Armenië. Waar verzoekers aan de hand van verklaringen (verzoekschrift, stuk 3) proberen aan te tonen dat zij afstand hebben gedaan van de Armeense nationaliteit, wijst de Raad erop dat verzoekers tijdens hun verhoor uitdrukkelijk hebben verklaard dat zij *geen afstand* hebben gedaan van hun Armeense nationaliteit *in* Armenië (Gehoorverslag CGVS man, p 4). Bovendien stelt de Raad vast dat in de documenten (Verzoekschrift, stuk 3) die verzoekers hebben bijgebracht er enkel vermeld staat dat zij niet meer ingeschreven zijn op hun adres in Armenië. Uit het antwoorddocument van CEDOCA van 1 maart 2011 (stuk 13) in het administratief dossier, blijkt bovendien dat er na afloop van de procedure tot afstand van de Armeense nationaliteit, een presidentieel decreet wordt uitgevaardigd die de annulering hiervan bevestigt (p 2). Het feit dat verzoekers eerder hebben verklaard nooit afstand te hebben gedaan van hun Armeense nationaliteit *in* Armenië en het feit dat het zogenaamde document van afstand geen document blijkt te zijn zoals vermeld in het antwoorddocument van CEDOCA, maakt dat dit document geenszins een bewijs vormt van het feit dat verzoekers afstand van hun Armeense nationaliteit *in* Armenië hebben gedaan en daardoor het Armeens staatsburgerschap niet meer zouden bezitten. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten dat terugkeren naar Armenië een mogelijk vluchtalternatief is.

2.2.6. Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan hun relaas inzake hun reisroute, wenst de Raad te benadrukken dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid dat zij zonder een geldig reisvisum (of zonder op de hoogte te zijn van een eventueel visum) en zonder paspoortcontrole de Europese Unie zouden zijn kunnen binnen reizen en dit, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe grenscontroles. Dat verzoekers over hun reisroute en reisdocumenten eensluidende verklaringen hebben afgelegd, doet geen afbreuk aan deze ongeloofwaardigheid en aldus het vermoeden dat verzoekers hun internationaal paspoort bewust achterhouden om zo de daarin vervatte informatie over het mogelijks door hen verkregen visum voor de reis naar België alsook het moment en de wijze waarop zij uit hun land van herkomst vertrokken zijn, verborgen te houden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren verzoekers aan dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. De Raad merkt op dat verzoekers de elementen die aan de basis liggen van hun vrees aannemelijk moeten maken teneinde zich hierop te kunnen steunen om in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Immers, opdat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming, dienen zij aannemelijk te maken dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst en dat zij zich niet onder de bescherming van hun nationale autoriteiten kunnen plaatsen of nog, dat zij zich niet elders zouden kunnen verblijven in hun land van herkomst. De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers niet hebben aangetoond dat zij niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van hun nationale autoriteiten en bovendien dat zij over een intern vestigingsalternatief beschikken. Gezien deze vaststellingen maken verzoekers met hun betoog waar zij opnieuw verwijzen naar rassendiscriminatie in Rusland niet aannemelijk dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER